

er dog tilladt alle andre; og selv om man maaske vil sige, at ingen vil lægge dem saadanne Hindringer i Vejen, vilde det dog alligevel i mange Tilfælde kunne betyde et ikke ringe Indtægtstab for Vedkommende. Selv om man vilde sige: Ja, det vilde ogsaa blive tilladt vedkommende at bygge et saadant Hus til sine Forældre eller Svigerforældre, saa vil det jo, naar vedkommende afgaar ved Døden, være ham absolut forbudt i Henhold til Loven at leje dette Hus ud, saa han maa lade det staa og forfalde, hvis han ikke kan benytte det til sit eget private Brug. Det forekommer mig, at det er ganske utilbørligt, at Lovgivningsmagten paa den Maade vil lægge Hindringer i Vejen for, at Husmanden, der har bygget dette Hus, kan faa den Indtægt, han ellers vilde kunne faa deraf. Jeg forstaaer heller ikke, at det overhovedet skulde kunne skade Lovens Formaal, om denne Bestemmelse blev strøgen. Jeg anbefaler derfor dette Ændringsforslag til Tingets Velvillie, idet jeg ønsker, at man ogsaa paa dette Punkt behandler disse Mennesker paa samme Maade og giver dem samme Ret, som Statens andre Borgere have.

Under Nr. 34, 35, 38 og 41—46 have vi stillet forskellige Ændringsforslag, hvorved vi søge at bane Vejen for nye Brugsformer. Jeg skal ikke her komme udførligt ind paa disse Forslag. Jeg anerkender jo for mit Vedkommende, at ogsaa denne Tanke har fundet Tilslutning hos Udvalgets Flertal og hos den højtærede Minister, saaledes at vi have faaet Tilsagn om, at en Kommission vil blive nedsat til at tage hele dette Forhold under Overvejelse; og da jeg selv neppe kan vente, at der for Øjeblikket er Udsigt til at faa vedtaget disse Forslag, vi her have stillet, og hvorved vi have søgt at anvise nye Veje, nye Brugsformer, saaledes at de vordende Husmænd selv kunne vælge, om de ville ind under Ejendomsforholdet, eller om de ville være Brugere, enten Kommunefæstere eller Statsfæstere, hilser jeg med nogen Glæde det Forslag, som finder Støtte hos Regeringspartiet og den højtærede Minister, om, at disse Forhold skulde overvejes i en Kommission. Naar vi dog have fastholdt disse Ændringsforslag, er det, fordi vi mente, at der muligvis her i dette Ting kunde findes nogen Tilslutning til den Tanke, at der aabnedes velsindede Kommuner Adgang til at komme ind under Loven og være med i Arbejdet for at skabe selvstændige — thi jeg mener ogsaa, at Kommunefæste er

selvstændigt — selvstændige, gode Husmandsbrug i Kommunerne, ligesom jeg mener, vi burde og kunde gøre det til en Pligt for Staten, der ligger inde med i alt Fald ikke ganske smaa Arealer, at lade denne Statens Jord komme over til at blive dyrket af flittige og dygtige Husmandshænder. Men, som sagt, jeg skal ikke opholde mig herved, jeg indser jo, at det vel neppe nytter meget; Forslagene have været fremme ved flere andre Lejligheder, saa de ere vel kendte af det høje Ting. Jeg vil kun lægge et godt Ord ind for dem; vinde de ikke Tilslutning, er jeg dog naturligvis i nogen Maade tilfreds stillet ved Tilsagnet fra den højtærede Minister om, at han vil nedsætte en Kommission om dette Forhold, og jeg haaber ogsaa, at denne Kommission maa blive nedsat snarest. Jeg vilde sætte megen Pris paa en Udtalelse fra den højtærede Minister om, at denne Kommission vil blive nedsat endnu i denne Rigsdagssamling; thi skyde vi det ud i Fremtiden til efter Valget, er Partistillingen her i Tinget maaske en helt anden end i Øjeblikket, og den høje Regering er maaske ogsaa en anden end i Øjeblikket, og saa have vi ingen Sikkerhed for, at dette Spørgsmaal vil blive løst, ingen Sikkerhed for, at den højtærede Ministers Løfte vil blive opfyldt. Derfor vilde jeg altsaa sætte Pris paa, at dette Løfte kunde blive opfyldt allerede i denne Samling, og jeg haaber ogsaa, den højtærede Minister vil give et saadant Tilsagn.

Med disse Bemærkninger har jeg vistnok i alt væsentligt omtalt de Forslag, der ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører, saavel som de Forslag, vi have stillet sammen med andre Medlemmer af Udvalget. Jeg gentager, at jeg i nogen Maade er glad ved Udsigten til en Kommission, der kan tage hele dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Jeg har hidtil beklaget, at det ikke er lykkedes os, hverken da vi reviderede den bestaaende Lov i 1904 eller nu, at komme fremad ad andre Veje eller Stier end dem, vi slog ind paa i 1899, men jeg haaber, at det ikke skal være saa fjernt, naar vi nu faa en Kommission til at tage hele det store Jordspørgsmaal, der sikkert nok — det ere vist alle enige om — er et af de største, der i Øjeblikket er oppe i vort Samfund, op til Overvejelse. Men der er endnu et Ændringsforslag, jeg maa omtale, og det er det Ændringsforslag, vi have stillet om, at Loven skal revideres, ikke, som Lovforslaget foreslaar, om 10, men om 3 Aar. Jeg